

עין משפט
נר מצוה

חומר בקודש פרק שלישי חגיגה

מסורת הש"ס

(א) ויחמא כח: מניח: (ב) ויחמא כח: מניח: (ג) ויחמא כח: מניח: (ד) ויחמא כח: מניח: (ה) ויחמא כח: מניח: (ו) ויחמא כח: מניח: (ז) ויחמא כח: מניח: (ח) ויחמא כח: מניח: (ט) ויחמא כח: מניח: (י) ויחמא כח: מניח: (יא) ויחמא כח: מניח: (יב) ויחמא כח: מניח: (יג) ויחמא כח: מניח: (יד) ויחמא כח: מניח: (טו) ויחמא כח: מניח: (טז) ויחמא כח: מניח: (יז) ויחמא כח: מניח: (יח) ויחמא כח: מניח: (יט) ויחמא כח: מניח: (כ) ויחמא כח: מניח: (כא) ויחמא כח: מניח: (כב) ויחמא כח: מניח: (כג) ויחמא כח: מניח: (כד) ויחמא כח: מניח: (כה) ויחמא כח: מניח: (כו) ויחמא כח: מניח: (כז) ויחמא כח: מניח: (כח) ויחמא כח: מניח: (כט) ויחמא כח: מניח: (ל) ויחמא כח: מניח:

תורה אור השלם

1. ושמח את השלשון
מחין לפרט ואת
המורה נבחרת השלשון על
צדק המושקע המנהיג
השלשון תחת על צדק
שמות כו לה
2. ושמח אותם שמים
מערבות שש המערבות
על השלשון הקדור לפני
י: ויקרא כו
3. וחת לו הכרז קדש כי
לא יהיה שם להם כי אם
לחם הפנים המוסר
מלפני י: לשום להם חם
ביום הלשון:

שואל א כ א

הנהגות הב"ח

(א) תוב ד"ה מנורה וכו'
יש לומר דבר מעביר לא
היה זה שמן טפי:

מוסר רש"י

מה שק מוטל מלא
וריקס. דע לו בת קנין
והכחות דה: שמעבדין
אחר: ומחין אותו למח
מלא (כא) הלך מוטל
מלא ויקרא חס: מוטל
בס: והמורה לי: דלפני
אין מנגידין אותו מקבל
טומאה. משום ציפוי
דמי מחמת וכלי מחמת לא
אימקש לק אפילו עשי
לנחת מקבל טומאה: ומוחזק:
והדולפקי:
פלגטור של עור וזמלן
עלי וסם: בשיש: דהוי
ליה ציפוי של אגנים וכל
אגנים לא מקבל טומאה
(שם): עצי שטים: דשלחן
דחשיבי ולא בטלי: ולא
מקבל טומאה אלא ציפוי
לא דמנגידין אותו: ומוחזק:
דלפני בחר ציפוי:
אלא בכלי אכסלגים:
דלא חשיב מחמת (שם):
באן בציפוי עומד: הא
דלפני בחר ציפוי: ציפוי
עומד או אפילו ציפוי שאינ
עומד (שם): לבזבזי: שפה
סביב לשלחן ויהא מתנחם
(שם):

טעונין עכילס. מפני טומאת הרגל: חוץ ממונה הוהב ומוכח
הנחשט מפני שכן כקרקע. שהכחז קראו מונח אדמה. ושלחן הא
אמרן דלא נגעו בו: מפני שכן מלושין. בגמרא מפרש: **בג' מנורה**
לא כסביב כה סמיר. כלומר כמנורה כמנורה לא תמיד
יומם וילנה קאמר אלף תמיד מלינה
ללינה כמנורה האמור בעולם תמיד
ובתנאים כ"ג (א) אבל ביום לא היה
דולק דמערב עד בוקר כתיב (שמות
כ) מן לה מדת השמן שיש בה כדי
לדלק מערב עד בוקר (לפיכך כל
היום אהא יכול לסקנה ולהטילה אבל
תמיד האמור בשלחן) תמיד יום וילנה
הוא דמשנת לשבת הוא ערוך עליו:
נוכח השלחן. כל זמן שהשלחן שם
תהא מנורה נוכח: ויפסוק לי.
דאי נמי נגעו בשלחן לא מיטמא
ליה דהא כלי עץ העשוי לנחת במקום
אחד הוא: דומיא דשק צענין.
לנחת דלפני מוטל מלא ויקרא וכל
דכתיב כל אשר יפול עליו מהם
במוסר יטמא מכל כלי עץ או בגד
או עור או שק (ויקרא יא): מה
שק מיטלטל מלא וריקס. יא העשוי
לנחת דלפני מוטל מלא וריקס וכל
כלי עץ המחוץ מ' סאה בלח שהן
כוריים ביבש אע"פ שמיטלטל ריקן
אינו מיטלטל מלאם שחם יטלטלו
מלא יסבר: השלחן הססור.
שאמרנו שיהא טהור מכלל שהוא
רואי לטומאה והלא כלי עץ העשוי
לנחת הוא: סילוקו כסידורו. שסילוקו
לשבת הבאה חס כיום סידורו: חס
ביום הלשון. שיהא חס ביום הלשון
מעל השלחן: ויפסוק לי. דמקבל
טומאה ואפילו הוא עשוי לנחת: משום
ציפוי. שהוא מחמת דכלי מחמת
לא אימקש לשק: דסתן. דבתר ציפוי
אולין: הדולפקי. כח המחקל ומכוסה
עור: שמיפסו כשיש. רש"י יסוד
כלי אגנים שאין מקבלין טומאה:
ושיר כן. מן הפחיתא או מן החיפוי
דמי נחת כוסות: עמא. שערין
רואי למלאכתו ראשונה: רבי יסוד
אומר. נריך אף הנחת חמיות
לחם ובשר ואי לא לאו שלחן
הוא אלא ציפוי מכסלו אפילו
להקל וכל שכן להחמיר: לא שנו.
הן דקתני ציפוי מכסלו אלא בעלי
אכסלגים שאינו חשבו כ"כ: ציפוי
שאינו עומד. שאינו מחמת מחמיר
יפה ותאמר דהוא דמקדש לאו עומד
הוא: לבזבזי. שפה לשלחן כסביב
רחמנא

טעונין עכילס. מפני טומאת הרגל: חוץ ממונה הוהב ומוכח
הנחשט מפני שכן כקרקע. שהכחז קראו מונח אדמה. ושלחן הא
אמרן דלא נגעו בו: מפני שכן מלושין. בגמרא מפרש: **בג' מנורה**
לא כסביב כה סמיר. כלומר כמנורה כמנורה לא תמיד
יומם וילנה קאמר אלף תמיד מלינה
ללינה כמנורה האמור בעולם תמיד
ובתנאים כ"ג (א) אבל ביום לא היה
דולק דמערב עד בוקר כתיב (שמות
כ) מן לה מדת השמן שיש בה כדי
לדלק מערב עד בוקר (לפיכך כל
היום אהא יכול לסקנה ולהטילה אבל
תמיד האמור בשלחן) תמיד יום וילנה
הוא דמשנת לשבת הוא ערוך עליו:
נוכח השלחן. כל זמן שהשלחן שם
תהא מנורה נוכח: ויפסוק לי.
דאי נמי נגעו בשלחן לא מיטמא
ליה דהא כלי עץ העשוי לנחת במקום
אחד הוא: דומיא דשק צענין.
לנחת דלפני מוטל מלא ויקרא וכל
דכתיב כל אשר יפול עליו מהם
במוסר יטמא מכל כלי עץ או בגד
או עור או שק (ויקרא יא): מה
שק מיטלטל מלא וריקס. יא העשוי
לנחת דלפני מוטל מלא וריקס וכל
כלי עץ המחוץ מ' סאה בלח שהן
כוריים ביבש אע"פ שמיטלטל ריקן
אינו מיטלטל מלאם שחם יטלטלו
מלא יסבר: השלחן הססור.
שאמרנו שיהא טהור מכלל שהוא
רואי לטומאה והלא כלי עץ העשוי
לנחת הוא: סילוקו כסידורו. שסילוקו
לשבת הבאה חס כיום סידורו: חס
ביום הלשון. שיהא חס ביום הלשון
מעל השלחן: ויפסוק לי. דמקבל
טומאה ואפילו הוא עשוי לנחת: משום
ציפוי. שהוא מחמת דכלי מחמת
לא אימקש לשק: דסתן. דבתר ציפוי
אולין: הדולפקי. כח המחקל ומכוסה
עור: שמיפסו כשיש. רש"י יסוד
כלי אגנים שאין מקבלין טומאה:
ושיר כן. מן הפחיתא או מן החיפוי
דמי נחת כוסות: עמא. שערין
רואי למלאכתו ראשונה: רבי יסוד
אומר. נריך אף הנחת חמיות
לחם ובשר ואי לא לאו שלחן
הוא אלא ציפוי מכסלו אפילו
להקל וכל שכן להחמיר: לא שנו.
הן דקתני ציפוי מכסלו אלא בעלי
אכסלגים שאינו חשבו כ"כ: ציפוי
שאינו עומד. שאינו מחמת מחמיר
יפה ותאמר דהוא דמקדש לאו עומד
הוא: לבזבזי. שפה לשלחן כסביב
רחמנא

טעונין עכילס. מפני טומאת הרגל: חוץ ממונה הוהב ומוכח
הנחשט מפני שכן כקרקע. שהכחז קראו מונח אדמה. ושלחן הא
אמרן דלא נגעו בו: מפני שכן מלושין. בגמרא מפרש: **בג' מנורה**
לא כסביב כה סמיר. כלומר כמנורה כמנורה לא תמיד
יומם וילנה קאמר אלף תמיד מלינה
ללינה כמנורה האמור בעולם תמיד
ובתנאים כ"ג (א) אבל ביום לא היה
דולק דמערב עד בוקר כתיב (שמות
כ) מן לה מדת השמן שיש בה כדי
לדלק מערב עד בוקר (לפיכך כל
היום אהא יכול לסקנה ולהטילה אבל
תמיד האמור בשלחן) תמיד יום וילנה
הוא דמשנת לשבת הוא ערוך עליו:
נוכח השלחן. כל זמן שהשלחן שם
תהא מנורה נוכח: ויפסוק לי.
דאי נמי נגעו בשלחן לא מיטמא
ליה דהא כלי עץ העשוי לנחת במקום
אחד הוא: דומיא דשק צענין.
לנחת דלפני מוטל מלא ויקרא וכל
דכתיב כל אשר יפול עליו מהם
במוסר יטמא מכל כלי עץ או בגד
או עור או שק (ויקרא יא): מה
שק מיטלטל מלא וריקס. יא העשוי
לנחת דלפני מוטל מלא וריקס וכל
כלי עץ המחוץ מ' סאה בלח שהן
כוריים ביבש אע"פ שמיטלטל ריקן
אינו מיטלטל מלאם שחם יטלטלו
מלא יסבר: השלחן הססור.
שאמרנו שיהא טהור מכלל שהוא
רואי לטומאה והלא כלי עץ העשוי
לנחת הוא: סילוקו כסידורו. שסילוקו
לשבת הבאה חס כיום סידורו: חס
ביום הלשון. שיהא חס ביום הלשון
מעל השלחן: ויפסוק לי. דמקבל
טומאה ואפילו הוא עשוי לנחת: משום
ציפוי. שהוא מחמת דכלי מחמת
לא אימקש לשק: דסתן. דבתר ציפוי
אולין: הדולפקי. כח המחקל ומכוסה
עור: שמיפסו כשיש. רש"י יסוד
כלי אגנים שאין מקבלין טומאה:
ושיר כן. מן הפחיתא או מן החיפוי
דמי נחת כוסות: עמא. שערין
רואי למלאכתו ראשונה: רבי יסוד
אומר. נריך אף הנחת חמיות
לחם ובשר ואי לא לאו שלחן
הוא אלא ציפוי מכסלו אפילו
להקל וכל שכן להחמיר: לא שנו.
הן דקתני ציפוי מכסלו אלא בעלי
אכסלגים שאינו חשבו כ"כ: ציפוי
שאינו עומד. שאינו מחמת מחמיר
יפה ותאמר דהוא דמקדש לאו עומד
הוא: לבזבזי. שפה לשלחן כסביב
רחמנא

שלא תגעו בשלחן. נכנסים עמי הארץ ההולכין להיכל להשתחוות
קאמר דלפני ישראל לא היו ראויין ללך אף בין אולם
למונח וכן פירש רש"י: **מנורה** לא כתיב בה תמיד. פי'
רש"י תמיד דכתיב בה לא דמי לתמיד דשלחן דהאי תמיד מלינה
ללינה היו כמו עולת תמיד האמור
תמיד ובתנאים כ"ג אלא ביום לא
היה דולק דמערב עד בוקר כתיב
מן לה מדת השמן שיש בה כדי
לדלק מערב עד בוקר (לפיכך כל
היום אהא יכול לסקנה ולהטילה אבל
תמיד האמור בשלחן לא היה יכול
דהלחם נסדר עליו משנת לשבת
והקשה הר"ר אלחנן דהא נמסכת
תמיד (דף ג:) משמע דגר מערבי
דולק כל היום שממנה היה מדליק
ובה היה מפסיק ומסמחא מחמיר
נפקא ועוד קשה להר"ר אלחנן עלה
דהאי דהא כתיב מערב עד בוקר
ושעירו חכמים מדתה לחי' לוג' וי'ל'
(א) דמ"מ לא היה זה טפי
מבשר נרות ומ"מ ממילא מחמת
הנך דולק כל היום ונשעה שלא היה
הנך היו דולקין אותה בנדר מדי
להלית ממנה האחרות:
כלי עץ העשוי לנחת. הקשה הר"ר
אלחנן כל שיש שהיו ישראל
במדבר היו מטלטלים אותה ואם כן
אין עשוי לנחת ואם כן אמאי נריך
רש"י מקרא השלחן הטהור מכלל
דאיכא טמא ומירך דלא אימקש
קרא רק לנזק ונגעו ושלח וזית
עולמים שלא היה מטלטלת ושמעון
מקרא שהיו מנגידין אותה ולא
נראה כיון שהיתה מטלטלת כבר
אף משכנא לבית עולמים נמי לא
נפקא מידי קבלת טומאה ראשונה
אלא י"ל דלא מהני טלטלה כיון
דלא היה מטלטלת לבדה כי אם
בזה עשר כלים:
סילוקו כסידורו. לענין שהיה
מן ומה שאמר הפסוק
חוס ביום הלשון לאו דוקא אלא דהא
לא היה דאיכא מ"ד מנחות (דף ג:)
שהיא נאפת מערב שבת ואי אפשר
שימור החוס עד השבת אם לא
שנאמר לדבריו נאמר בנדר לשמור
חמו עד השבת בנדר:
בבלי אבשזנים. יתכן לפרש שהיא
שם עיר וחשונים כלים
הנאים משם וקשה דהא משמע של
עץ היו והם בנחים פרק דס'
חמא (דף ג:) משמע שהיו של עור
דפי' רש"י גבי העור טעון כוס בנדר
קדוש: ונע' מוס' מנחות ז. ד"ה כלן:

באן בצפי עומד. ושל מקדש לא היה עומד דשלש שולחנות היו במקדש כמין שלשה ארוכות שעשה בללל והאפוי נוח להסיר וי"מ
בצפי עומד כפי דשים כגון שלחן ודולבק דשים עב וחוק וגם בלא עץ נמי עומד מאליו לכך לא חשיב העץ אבל שלחן של
משה הוהב היה דק וקלש וכלא עץ לא מני קאי לפיכך העץ עיקר והאפוי בטל לגביה:

שאני שלחן דרחמנא קרייה עין. יש להקשות מונח נמי איקרי עין דכתיב המונח עץ שלש אמות ותנן לא חשיב העץ אבל שלחן של
משום דלא בטיל האפוי אגב העץ אלא העץ בטל ועוד אמר כסמון ואינצית אימא רבנן לר"א קאמרי מאי דעתך משום
דמפושין מיטלטל בטל כפי לגבייהו אלא טעמא משום דהאפוי בטל לגבי העץ ואילו גבי שלחן ודולבק היכא דלא שיר כלום בטל העץ
אגב האפוי ומיהו הך קרא דמונח של עץ מחרגס יהינתן פסורא דסמון למונח דהכא אבל מונח לא מיקרי של עץ וגם שלחן לא
מנינו דאיקרי עץ כי אם השלחן דסמון למונח מדאפיק' בלשון מונח אלא שמה שלחן ודולבק עץ לא איקרי לפיכך לא בטיל האפוי לגבייהו
אי לא שיר כלום והר"ר אלחנן מי דלא קשה מדי דמתן בנחמ' כל הגלים שהיו במקדש טעונים טבילה חוץ ממונח הוהב והנחשת
מונח הנחשת דכתיב מונח אגנים חמשה לי מונח הוהב דכתיב המנורה והמונחות ואיתקוש להדי לפיכך נבטל כפי גבי מונח
הנחשת הלכך לא מקביל טומאה אף לר"ך עיון האי קרא דמונח שלש אמות בנחמ' מיתקוש אי מונח הוהב אמתים ומו' לא:

שלחן

(א) ויהי ערוך ערך אכסלגים
פי'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones